

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 18CoE/148/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1417202453
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Paulína Pacherová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1417202453.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Paulíny Pacherovej a členov senátu JUDr. Borisa Tótha a JUDr. Ľubici Břouškovéj v právnej veci oprávneného (otca): N.. J. T., B.. XX.XX.XXXX, O. X. B. X, XXX XX X., korešpondenčná adresa R. XX, X., štátny občan SR, zastúpeného advokátkou JUDr. Janou Hreňovou, so sídlom Koreničova 2, 811 03 Bratislava, proti povinnej (matke): N.. P. L., B.. XX.X.XXXX, G.. L., trvale bytom B. X, XXX XX X., štátna občianka SR, za účasti Okresnej prokuratúry Bratislava IV, o návrhu na výkon rozhodnutia o úprave styku s maloletými deťmi T.: T., B.. XX.XX.XXXX, T., B.. XX.XX.XXXX H. P., B.. XX.XX.XXXX, bytom u matky, zastúpenými kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny, Vazovova 7/A, Bratislava, o odvolaní povinnej proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV pod č. k. 39Em/3/2017-520 zo dňa 25.11.2020, pomerom hlasov 3 : 0, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave, odvolanie povinnej proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV č.k. 39Em/3/2017-520 zo dňa 25.11.2020 v I. výroku p o t v r d z u j e .

II. Krajský súd v Bratislave, uznesenie Okresného súdu Bratislava IV č.k. 39Em/3/2017-520 zo dňa 25.11.2020 v časti II. a III. výroku o d m i e t a.

III. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava IV ako súd prvej inštancie, napadnutým uznesením I. výrokom konanie nezastavil, II. výrokom konanie neprerušil a III. výrokom uložil povinnej (matke) pokutu vo výške 500,- Eur.

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že návrhom doručeným mu dňa 03.03.2017, žiadal oprávnený (otec maloletých detí) o nariadenie výkonu uznesenia Okresného súdu Bratislava IV č. k. 13P/97/2015-36 zo dňa 20.05.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 20CoP/36/2015-53 zo dňa 25.06.2015, ktorým bol upravený jeho styk s maloletými deťmi. Následne vzhľadnuc zákonné dôvody na nariadenie výkonu rozhodnutia Uznesením zo dňa 23.07.2018, č.k. 39Em/3/2017-249 v spojení s Uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 21CoE /197/2018-333 zo dňa 09.10.2018 nariadil výkon rozhodnutia o úprave styku otca s maloletými deťmi T.Ý.. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 12.11.2018.

2.1. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí ďalej uviedol, že povinná svojimi písomnými podaniami zo dňa 05.11.2018 a dňa 26.11.2018 namietala, že predmetný výkon rozhodnutia nemožno uskutočniť z dôvodu, že samé deti od júna 2016 trvale odmietajú styk s otcom, o tomto doložila ako dôkazy elektronickú komunikáciu detí s otcom a listy. Ďalším pre ňu ospravedliteľným dôvodom je kolízia futbalových turnajov a tréningov, ktoré sa spravidla uskutočňujú v soboty o 10.00 hod, tieto deti absolvujú v jej sprievode. Povinná ďalšími písomnými podaniami doručenými súdu prvej inštancie dňa

17.04.2019 a 03.07.2019 taktiež žiadala o zastavenie výkonu rozhodnutia, s poukazom na rozsudok Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 21.02.2018, č.k. 25P/80/2015-427 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11.12.2018, č.k. 11CoP/292/2018-570, ktorým bol upravený výkon rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas do rozvodu manželstva rodičov maloletých detí. Opätovne argumentovala tým, že deti odmietajú otca ako dôsledok spolužitia s ním v jednej domácnosti, kedy boli terčom jeho násilia a svedkami násilia voči povinnej. Deti sú už vo veku, kedy ich už nie je možné nútiť do realizácie styku. Písomným podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 19.02.2020 povinná navyiac žiadala o prerušenie konania o výkon rozhodnutia až do právoplatného rozhodnutia vo veci určovacej žaloby vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 23C/9/2020 o tom, či právo na zánik exekučného titulu je alebo nie je.

2.2. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej poukázal na to, že dňa 11.02.2020 vyzval povinnú v zmysle § 379 ods. 2 CMP na dobrovoľné plnenie exekučného titulu a zároveň ju poučil o následkoch jeho nerešpektovania. Táto bola zástupkyňou povinnej riadne doručená dňa 14.02.2020. Avšak povinná naďalej vo svojich písomných podaniach zastávala názor o zániku exekučného titulu argumentujúc, že tento zanikol právoplatným rozhodnutím vo veci samej a to rozhodnutím 25P/80/2015. Súd prvej inštancie vyzval na vyjadrenie sa k realizácii styku aj oprávneného, ktorý dňa 29.01.2020 oznámil, že povinná naďalej nedodríava nariadené predbežné opatrenie, nemá umožnené s deťmi komunikovať, od júna 2016 deti nevidel. Trvá na výkone rozhodnutia, nakoľko neexistujú ospravedlniteľné dôvody nerealizácie styku. Zastával názor, že deti sú matkou manipulované, izolované za účelom oslabenia ich väzby na oprávneného.

2.3. Súd prvej inštancie sa zaoberal námietkami povinnej o neexistencii exekučného titulu a ustálil, že jediným rozhodnutím o úprave styku otca s maloletými deťmi je uznesenie Okresného súdu Bratislava IV č. k. 13P/97/2015-36 zo dňa 20.5.2015, ktorým súd nariadil predbežné opatrenie, ktorým predbežne upravil styk otca s maloletými deťmi na každý páry kalendárny týždeň od soboty od 10.00 hod. do nedele do 18.00 hod. s tým, že odovzdávanie a preberanie maloletých detí bude prebiehať v mieste bydliska maloletých detí a matka bude povinná maloleté deti na styk riadne pripraviť. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 06.07.2015, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 20CoP/36/2015-53 zo dňa 25.06.2015, ktorý rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Nestotožnil sa s názorom povinnej o tom, že predbežné opatrenie bolo zrušené rozhodnutím vo veci samej v konaní vedenom pod sp. zn. 25P/80/2015, pretože v tomto konaní súd neupravil styk otca s maloletými deťmi nanovo, pričom v tomto konaní bolo nariadené výchovné opatrenie-odborné poradenstvo za účelom nápravy narušených rodinných vzťahov. Taktiež sa súd prvej inštancie zaoberal existenciou exekučného titulu vo vzťahu k rozhodnutiu vo veci rozvodu manželstva rodičov maloletých detí a úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k nim na čas po rozvode, rozsudku zo dňa 03.03.2020, č.k. 13P/327/2014-2038. K tomuto podotkol, že predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť len v časti rozvodu a to dňa 10.06.2020, vo zvyšnej časti bol napadnutý odvolaním, o tomto nebolo doposiaľ rozhodnuté. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, súd prvej inštancie skonštatoval, že nenastali okolnosti predpokladané v § 390 CMP a teda, že po nariadení výkonu rozhodnutia nedošlo k jeho zrušeniu ani k jeho zmene, výkon rozhodnutia nebol vyhlásený za neprípustný a nedošlo ani k zániku uloženej povinnosti, ktorá je predmetom exekučného titulu a preto konanie o výkon rozhodnutia nezastavil (§ 390 písm. b), c), d), zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok).

2.4. Po preskúmaní návrhu povinnej o prerušenie konania a ňou uvádzaných dôvodov dospel k záveru, že tento nie je dôvodný, nakoľko skutočnosti, ktorými povinná svoj návrh odôvodňuje, nenapĺňajú zákonom stanovené podmienky pre prerušenie konania v zmysle ustanovenia § 164 CSP, ktorý jasne ustanovuje prekážky postupu v konaní, ako aj prípady, kedy je možné konanie prerušiť. S poukazom na vyššie uvedené, konanie neprerušil.

2.5. Súd prvej inštancie v zmysle zákonnej úpravy vzťahujúcej sa na vykonávacie konanie vo veci starostlivosti o maloletých skúmal, či je exekučný titul vykonateľný, či povinná dobrovoľne neplní čo jej vykonateľný titul ukladá a či tu existujú ospravedlniteľné dôvody, pre ktoré by rozhodnutie nebolo možné vykonať, pričom súd prvej inštancie v danom konaní zistil, že povinná ani po výzve súdu na rešpektovanie exekučného titulu, naďalej neumožňuje oprávnenému styk s maloletými deťmi v zmysle právoplatného a vykonateľného rozhodnutia. Tvrdenia povinnej ohľadom nerešpektovania súdneho rozhodnutia pre existenciu ospravedlniteľných dôvodov spočívajúcich podľa názoru povinnej v odmietavom postoji maloletých detí k otcovi ako aj skutočnosť, že ich vzhľadom na ich vek nemožno

k stretávaniu fyzicky donútiť, neboli podľa názoru súdu povinnou objektívne preukázané. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti zdôraznil, že povinná napriek nariadenému výchovnému opatreniu v konaní vedenom pod sp.zn. 25P/80/2015 s deťmi psychologické poradenstvo neabsolvovala, údajné problémy s deťmi neriešila, nevyvíjala žiadnu snahu o odstránenie ňou tvrdených obáv detí a naopak, svojvoľne deti v čase kedy sa mal realizovať ich styk s otcom, zapájala do voľnočasových aktivít bez toho, aby sa snažila aspoň v minimálnej miere o uskutočnenie kontaktu maloletých detí s otcom. Zo správy o priebehu výkonu rozhodnutia z Výskumného ústavu detskej psychológie a patopsychológie zo dňa 13.09.2019 mal súd prvej inštancie za zistené, že celkovo prebehlo 9 stretnutí, z toho 3 stretnutia s otcom a 6 stretnutí s matkou, poradenské stretnutie maloletých detí sa nekonalo žiadne pre dôvody reportované povinnou, že deti sa nechcú stretnutí zúčastniť. Záverom správy bolo, že ciele výkonu rozhodnutia sa nepodarilo naplniť, nakoľko deťom nebolo možné poskytnúť odborné poradenstvo. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia záverom skonštatoval, že maloleté deti prebrali od povinnej absolútne odmietavý postoj k otcovi. Toto pripísal súd prvej inštancie za vinu povinnej, ktorá sa na poradenstvo s maloletými deťmi ani raz nedostavila, hoci jeho cieľom bolo sanovať vzťahy v rodine a malo umožniť obnovenie vzťahu otca s maloletými deťmi za súčinnosti psychológa. Taktiež povinná odmietla realizovať výsluchy detí v konaní vedenom pod sp. zn. 25P/80/2015. S poukazom na uvedené súd skonštatoval, že názory detí sú sprostredkovaného charakteru a neposkytujú reálny obraz o aktuálnom psychickom nastavení detí a o ich názore. Povinná v žiadnom smere nepodporuje budovanie vzájomného vzťahu medzi maloletými deťmi a ich otcom, svojim správaním u maloletých detí vytvára klamlivý obraz o tom, že oprávnený ako ich otec nie je v ich živote potrebný. Mal za nepochybné, že práve povinná je v tomto prípade rozhodujúcim prvkom, od ktorého sa odvíja realizácia styku maloletých detí s oprávneným. Súčasný nepriaznivý stav je preto nutné pripísať na ľarchu povinnej, ktorá svojim správaním dlhodobo bráni oprávnenému v stretávaní sa s maloletými deťmi, ktoré správanie škodí najmä deťom. Takéto konanie povinnej súd prvej inštancie považoval v príkrom rozpore so zákonom a najmä so záujmom maloletých detí, ktoré majú právo na oboch rodičov, pričom súd prvej inštancie za porušenie povinností vyplývajúcich jej z exekučného titulu uložil povinnej pokutu vo výške 500,- Eur, ktorú považoval za zodpovedajúcu závažnosti konania povinnej.

3. Proti tomuto uzneseniu podala v zákonnej lehote odvolanie povinná. Navrhla, aby odvolací súd predmetné uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne, aby zmenil I. výrok napadnutého rozhodnutia tak, že konanie o výkon rozhodnutia zastavuje a II. výrok napadnutého rozhodnutia tak, že konanie o výkon rozhodnutia prerušuje. Zároveň žiadala, aby sa odvolací súd zaoberal aj III. výrokom o uložení poriadkovej pokuty, proti ktorému síce odvolanie prípustné nie je, avšak mala za to, že v tomto došlo k pochybeniam zo strany súdu a k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. V tejto súvislosti opätovne poukázala na určovaciu žalobu, o ktorej rozhodnutie malo predchádzať uloženiu poriadkovej pokuty a táto mala byť uložená až v prípade právoplatne skončeného konania o určovacej žalobe. Táto je pre povinnú zásadná, nakoľko sa má ňou určiť, či tu právo je alebo nie je a či predbežné opatrenie, ktorým súd upravil styk otca s mal. deťmi v č.k. 13P/97/2015 zaniklo nepodaním návrhu na začatie konania v zmysle ust. § 76 OSP. Podľa jej názoru súd prvej inštancie v rozhodnutí o predbežnom opatrení oprávnenému ako navrhovateľovi neurčil lehotu na podanie návrhu na začatie konania vo veci samej, hoci tak urobiť mal a nakoľko doposiaľ takýto návrh podaný navrhovateľom nebol, čo malo za následok s poukazom na ust. § 77 OSP zánik predbežného opatrenia. Vzhľadom na uvedené skutočnosti povinná opakovane zastávala názor o nezákonnosti nariadenia výkonu rozhodnutia v predmetnej veci a o dôvodnosti zastaviť konanie o výkon rozhodnutia. K rozhodnutiu vo veci vedenej pod č.k. 25P/80/2015 k úprave styku otca s mal. deťmi uviedla, že styk otca s deťmi súd neupravil, nakoľko aj odvolací súd skonštatoval v odôvodnení svojho rozhodnutia zlé vzťahy medzi rodičmi a zlý vzťah detí k otcovi. Taktiež bolo uvedené konštatované aj v poručenskej agende v rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave č.k. 11CoP/292/2018-570, na ktoré rozhodnutie povinná poukázala. Ku vzťahu detí k otcovi zdôraznila vek maloletých detí, ktoré majú 15, 14 a 11 rokov, s otcom nežijú v spoločnej domácnosti od decembra 2014, kedy sa otec od nich odsťahoval, pretože stratil o ne záujem. Deti z uvedenej situácie nikdy neprežívali traumy, práve naopak, z negatívnych skúseností plných fyzického násillia zo strany otca za ich spoločného života, sa ich život zmenil na plný pokoja, vzájomnej lásky a úcty. Povinná opätovne vyzdvihla vynikajúce školské výsledky detí, o ktoré sa riadne stará už 6 rokov, bez akejkolvek súčinnosti otca, nakoľko tento o ne nemá záujem. Opätovne uviedla, že deti otca odmietajú v akejkolvek forme komunikácie a z ich vlastného rozhodnutia sa s ním nestretli už takmer 5 rokov z dôvodu jeho násillia na nich páchanom. Ona plne rešpektuje názor svojich detí, nebude nikdy konať proti ich záujmom a ich vôli. V doplnení odvolania ďalej poukázala i na tú skutočnosť, že k neplneniu si povinností vyplývajúcich z exekučného titulu došlo aj zo strany

otca maloletých detí, ktorý porušil svoju povinnosť v tom, že pri preberaní detí na styk, keď sa otec s maloletými deťmi osobne stretol, nezabezpečil im styk v zmysle nariadenej úpravy, pretože z priestorov vchodu obytného domu, kde deti bývajú, odišiel vždy bez nich. Zároveň má povinná z tohto preukázané, že ako matka umožnila osobný styk detí s otcom, inak by sa s ním nestretli. Preto je presvedčená, že rovnakú pokutu ako bola udelená jej za neplnenie si povinností, by mal súd uložiť aj otcovi maloletých detí.

4. K odvolaniu povinnej sa vyjadril prostredníctvom právneho zástupcu oprávnený, ktorý sa úplne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, toto vychádza z reálne zisteného a preukázaného skutkového stavu, navrhol odvolaciemu súdu odvolanie voči I. výroku napadnutého uznesenia potvrdiť a voči II. a III. výroku odmietnuť ako neprípustné. Mal za to, že súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal s právnou argumentáciou týkajúcou sa existencie vykonateľného rozhodnutia, na základe ktorého ďalej pokračuje v konaní o výkon rozhodnutia. K tomuto uviedol, že jeho manželstvo s povinnou bolo rozvedené rozhodnutím Okresného súdu Bratislava IV, č.k. 13P/327/2014-2038 dňa 03.03.2020, v časti rozvodu manželstva nadobudlo právoplatnosť. Nakoľko však voči výrokom o ÚPP k maloletým deťom na čas po rozvode podala povinná odvolanie, vec je stále vedená na odvolacom súde a zatiaľ rozhodnuté nebolo. Taktiež v rozhodnutí súdu prvej inštancie, ktorým boli upravené práva a povinnosti rodičov na čas do rozvodu manželstva, nebolo samostatným výrokom rozhodnuté o úprave styku. Preto rozhodnutie Okresného súdu Bratislava IV, č.k. 13P/97/2015-36 zo dňa 20.05.2015, v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave 20CoP/36/2015-53 zo dňa 25.06.2015 je teda jediným vykonateľným a právoplatným exekučným titulom upravujúcim styk otca s maloletými deťmi. Toto doposiaľ nebolo zrušené ani zmenené. K argumentácii povinnej, že deti otca trvale odmietajú, že on ako otec neprejavuje o deti záujem, nijako sa nepodieľa na ich výchove už viac ako 5 rokov uviedol, že tieto tvrdenia sú konštruované samotnou matkou, nestotožňuje sa s nimi. On bol v decembri 2014 nútený sa odsťahovať zo spoločnej domácnosti vzhľadom na tlak, ktorý bol na neho vyvíjaný zo strany povinnej a jej rodičov, v snahe eliminovať vzájomné hádky s povinnou za prítomnosti detí a vyhnúť sa krivým obvineniam z fyzického napadnutia povinnej a jej rodičov. Podrobne tieto dôvody už opakovane uvádzal v jeho predchádzajúcich vyjadreniach. Až do polovice roka 2016 sa on s deťmi stretával, v čase realizácie styku boli deti s otcom v prenajatom byte, pravidelne spolu telefonovali a trávil s nimi čas, deti s ním problém nemali. V rámci konania bolo bez pochyb preukázané, že prispieval na chod domácnosti, matky a potreby detí vo veľmi vysokej miere. Nikde v návrhu na rozvod manželstva a ani v následných vyjadreniach, adresovaných povinnou súdu, nebola ani zmienka o psychickom a fyzickom týraní detí a povinnej z jeho strany. Domnieval, sa že povinná zmenila rétoriku potom, ako sa začalo znalecké dokazovanie v základnom konaní, v znaleckom dokazovaní však agresívne správanie oprávneného preukázané nebolo. Z písomne prezentovaných postojov povinnej mal za zrejmé, že táto dlhodobá a systematicky neguje jeho úlohu ako otca vo výchove a živote maloletých detí a túto priamo dehonestuje. Naposledy mal oprávnený možnosť stráviť dlhší čas s deťmi v januári 2016 a to od 03.01. do 10.01.2016, kedy s ním boli deti so súhlasom matky celý týždeň. Avšak po pojednávaní konanom dňa 18.02.2016, na ktorom prezentoval svoj záujem o striedavú starostlivosť, prestal k nemu postupne chodiť mladší syn a neskôr i dcéra. Vzhľadom na to, že ako otec mal zásadne obmedzenú možnosť stretávania sa s deťmi a vždy keď mal možnosť sa s nimi stretnúť, si po ne aj prišiel. Nie je možné si vysvetliť odmietavé správanie detí inak, ako jednostrannou manipuláciou ich názoru povinnou. Tiež skutočnosť, ako ju prezentovala povinná, že deti nie sú v bezprostrednom ohrození života a majú dobré študijné výsledky neznamená, že deti nie sú v prostredí, ktoré ohrozuje ich výchovu a zdravý vývoj. Deti mali dobré študijné výsledky aj v čase, keď žili v spoločnej domácnosti s oprávneným. On má snahu deti v rámci nariadeného predbežného opatrenia prevziať si od povinnej, avšak táto sa dlhodobo v čase, kedy je súdom určený styk, nenachádza na adrese bydliska. Povinná s oprávneným odmieta komunikovať. Mal za to, že celé správanie matky voči nemu ako voči deťom je iba snahou finančne sa obohatiť na jeho úkor a získať vysoké výživné. Opätovne poukázal na znalecký posudok vypracovaný v konaní 13P/327/2014, s ktorého závermi sa povinná nestotožnila ako aj na závery odvolacieho súdu konštatované v rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave č.k. 21CoE/197/2018-333, kde súd uviedol, že „v danom prípade povinná ako preferenčný rodič nevyvíja žiadnu reálnu snahu o to, aby mali maloleté deti možnosť rozvíjať svoje vzťahy s oprávneným rodičom a neposkytuje ani žiadnu súčinnosť súdu a kolíznemu opatrovníkovi za účelom riešenia danej situácie. On sa ako otec snaží aktívne hľadať dostupné formy riešenia urovnania vzťahov tak, aby boli s povinnou schopní komunikovať o potrebách maloletých detí a rovnako tak reparovať vzťahy medzi ním a deťmi za účasti tretích osôb, odborne spôsobilých subjektov. Povinná však nespolupracovala ani s ÚPSVaR, ani s mediátorom a rovnako tak nespolupracovala ani v rámci nariadeného výchovného opatrenia. Z celého súdneho spisu je zrejmé, že

povinná nerešpektuje dlhodobu súdne rozhodnutie a dôvody uvádzané povinnou, pre ktoré mu bráni celé roky kontaktu s deťmi, nepovažoval ani súd prvej inštancie ani odvolací súd za také, pre ktoré by sa styk realizovať nemal a nemohol. Záverom uviedol, že stále má záujem, aby sa jeho vzťahy s deťmi reparovali, avšak to nie je možné bez toho, aby do tohto procesu autoritatívne a reálne zasiahol oprávnený subjekt a povinná konečne pochopila, že jej správanie je v rozpore s dobrými mravmi a právnym poriadkom.

5. K odvolaniu povinnej sa vyjadrila i Okresná prokuratúra Bratislava IV, ktorá sa stotožnila s I. výrokom napadnutého uznesenia, tento považovala za vecne správny. K odvolacej argumentácii povinnej k spornému predbežnému opatreniu uviedla, že v tom čase ešte prvostupňový súd nenariadil predbežné opatrenie postupom pred začatím konania podľa ust. § 74 ods. 1 OSP, (v nadväznosti na ktorú skutočnosť by potom bolo povinnosťou prvostupňového súdu následne procesne postupovať podľa § 76 ods. 3 OSP), ale predbežné opatrenie nariadil podľa ust. § 102 ods. 1 OSP po začatí konania vo veci samej, nakoľko v čase podania návrhu oprávneného na vydanie predbežného opatrenia už Okresný súd Bratislava IV viedol dve konania týkajúceho sa oprávneného a povinnej, predmetom ktorých bola úprava výkonu rodičovských práv a povinností k mal. deťom a to pod sp. zn. 13P/327/2014 (rozvod + ÚPP po rozvode) a 25P/80/2015 (ÚPP do rozvodu). Z uvedeného dôvodu preto nie je relevantné, že navrhovateľ, (v tomto konaní oprávnený) nepodal návrh na vydanie predbežného opatrenia do niektorých z vyššie uvedených konaní vo veci samej, a teda že súd rozhodol o jeho nariadení v samostatnom konaní. Predbežné opatrenie predstavovalo úpravu dočasnú, trvanie ktorej v tom čase platný a účinný OSP viazal na meritórnú úpravu dočasne upraveného vzťahu účastníkov konania, ktorého platnosť súd časovo neobmedzil a rovnako tak nedošlo k zrušeniu predbežného opatrenia z dôvodu pomnutia dôvodov, pre ktoré bolo nariadené. Dňa 01.07.2016 nadobudla účinnosť nová právna úprava nastolená zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a nariadené predbežné opatrenie a začalo týmto dňom spravovať úpravou obsiahnutou v § 324 až 340 CSP (§471 ods. 1 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP). Dôvody zániku a zrušenia neodkladného opatrenia (za účinnosti OSP predbežného opatrenia) sú upravené v § 333 až 339 CSP. Pre trvanie neodkladného opatrenia nariadeného po začatí konania vo veci samej potom podľa novej procesnej úpravy platí, že pokiaľ súd neobmedzí jeho trvanie z hľadiska plynutia času, nie sú právne účinky tohto inštitútu a priori limitované a k zániku neodkladného opatrenia zo zákona, na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy, nedochádza. To znamená, že toto musí byť zrušené osobitným súdnym rozhodnutím, inak jeho účinky trvajú. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č. k. 25P/80/2015-427 zo dňa 21.02.2018 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave č. k. 11CoP/292/2018-570 zo dňa 11.12.2018 bolo ku dňu 15.03.2019 právoplatne rozhodnuté o ÚPP oprávneného a povinnej k i mal. deťom na čas do rozvodu manželstva. Práve od tejto meritórnej úpravy povinná odvodzovala ďalší dôvod, ktorý podľa jej názoru svedčí v prospech záveru o zániku účinkov sporného predbežného opatrenia, nakoľko predmetnými rozhodnutiami zveril súd maloleté deti do osobnej starostlivosti povinnej, avšak bez súčasnej úpravy styku oprávneného s maloletými deťmi. Premietať vyššie uvedené do skutkových okolností prejednávanej veci, možno potom uzavrieť, že rozsudok Okresného súdu Bratislava IV č. k. 25P/80/2015-427 účinky zániku predbežného opatrenia nenesie, preto Okresná prokuratúra navrhla I. výrok napadnutého uznesenia ako vecne správny potvrdiť. Pokiaľ ide o II. výrok napadnutého rozhodnutia, platná právna úprava odvolanie voči nemu neprípúšťa a z uvedeného dôvodu sa k odvolaniu povinnej k nemu vecne nevyjadril.

6. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd v zmysle § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), po oboznámení sa s obsahom spisu a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi v zmysle § 65 a § 66 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“) dospel k záveru, že odvolanie povinnej v časti I. výroku je vecne správne a v časti II. a III. výroku je odvolanie potrebné odmietnuť pre neprípustnosť opravného prostriedku.

7. Vo vzťahu k odvolaniu smerujúcemu proti II. a III. výroku odvolací súd uvádza, že na vecné preskúmanie odvolania musia byť splnené objektívne a subjektívne podmienky odvolania. Zatiaľ čo subjektívna stránka prípustnosti odvolania sa viaže na osobu konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva odvolanie - či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať odvolanie (hoci aj proti rozhodnutiu objektívne napadnuteľnému týmto opravným prostriedkom), objektívna stránka (podmienky) sa nevzťahuje na osobu konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje (len) vecný aspekt tohto opravného prostriedku - či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je odvolanie prípustné.

8. V prejednávanej veci súd II. výrokom uznesenia nevyhovел návrhu povinnej. Rozhodol, že konanie o výkon rozhodnutia neprerušuje pre nenaplnenie podmienok § 164 CSP a III. výrokom uložil povinnej pokutu podľa § 382 CMP pre nerešpektovanie výzvy súdu na dobrovoľné plnenie povinností vyplývajúcich jej z exekučného titulu.

9. Podľa § 382 ods. 1, 2 CMP, ak výzva súdu na dobrovoľné splnenie povinnosti zostane bezvýsledná, súd môže uložiť povinnému pokutu do 1 000 eur.

Pokutu možno uložiť aj opakovane za každé porušenie povinnosti vyplývajúcej z rozhodnutia.

10. Podľa § 373 CMP na konanie o výkone rozhodnutia sa použijú ustanovenia prvej časti a piateho dielu prvej hlavy druhej časti, ak nie je ustanovené inak.

11. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

12. Podľa § 2 ods. 2 CMP na účely tohto zákona sa pojmy žaloba, strana a spor vykladajú ako návrh na začatie konania, účastník konania (ďalej len „účastník“) a konanie podľa tohto zákona, ak z povahy veci nevyplýva inak.

13. Ustanovenie § 382 CMP ani iné ust. CMP nerieši (nemá úpravu) pre prípustnosť odvolania voči uzn. o uložení pokuty. Z uvedeného dôvodu je otázku jeho prípustnosti cez ust. § 2 ods. 1 CMP potrebné posúdiť podľa ustanovení Civilného sporového poriadku.

14. Zákon v § 357 CSP <aspi://module='ASPI'&link='160/2015%20Z.z.%2523P357'&ucin-k-dni='30.12.9999'> taxatívne vymenúva okruh uznesení súdu prvej inštancie, proti ktorým je odvolanie prípustné. V tomto prípade ide o uznesenie, ktorým súd rozhodol o povinnosti matky zaplatiť pokutu za nerešpektovanie výzvy súdu. Takéto uznesenie v taxatívnom výpočte odvolaním napadnutelných uznesení uvedené nie je.

15. Pokiaľ teda nie je možné zo žiadneho ustanovenia Civilného sporového poriadku ani Civilného mimosporového poriadku vyvodiť prípustnosť odvolania voči konkrétnemu uzneseniu súdu prvej inštancie, je nutné mať za to, že odvolanie voči uzneseniu súdu, postupujúceho podľa § 382 ods. 2 CMP <aspi://module='ASPI'&link='161/2015%20Z.z.%2523P382'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, prípustné nie je. Keďže uznesenie vydal sudca, za daného stavu nie je možné z hľadiska prípustnosti opravného prostriedku vychádzať ani z § 239 ods. 1 CSP <aspi://module='ASPI'&link='160/2015%20Z.z.%2523P239'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, v zmysle ktorého proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, na konanie o ktorej by bol príslušný sudca súd prvej inštancie.

16. Podľa § 164 CSP, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

17. Podľa § 355 ods. 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

18. Podľa § 357 písm. n) CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164.

19. Ako odvolací súd už uviedol, II. výrokom napadnutého uznesenia súd prvej inštancie rozhodol o procesnom návrhu povinnej na prerušenie konania v zmysle § 164 CSP tak, že konanie neprerušil, v dôsledku čoho je odvolací súd nútený konštatovať neprípustnosť odvolania v danom prípade, nakoľko z dikcie ustanovenia § 357 písm. n) CSP jednoznačne vyplýva prípustnosť odvolania výlučne proti rozhodnutiu o prerušení konania, t.j. odvolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktorým súd návrhu na prerušenie konania nevyhovел. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že v prípade rozhodnutia súdu o neprerušení konania nejde ani o uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým sa rozhodlo vo veci samej ale svojou povahou ide o procesné rozhodnutie, ktorým sa upravuje vedenie konania .

20. Podľa § 386 písm. c) odvolací súd odmietne odvolanie, ak proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné. S poukazom na uvedené skutočnosti a cit. ust. zákona, preto odvolací súd odvolanie povinnej v časti smerujúcej proti II. a III. výroku napadnutého uznesenia ako neprípustné odmietol. Odvolací súd dopĺňa, že nesprávnosť poučenia obsiahnutého v rozhodnutí súdu prvej inštancie, že proti II. výroku rozhodnutia je prípustné odvolanie, nemohla založiť prípustnosť odvolania, neprípustnosť ktorého vplyva priamo zo zákona (§ 357 CSP). Podľa ustálenej judikatúry súdov SR, vrátane Ústavného súdu SR, odvolací súd v uvedených prípadoch rozhoduje bez toho, aby skúmal vecnú stránku napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a jemu predchádzajúce konanie.

21. Vecný prieskum odvolania, v rozsahu uplatnených odvolacích dôvodov, preto odvolací súd zameral na I. výrok napadnutého uznesenia, ktorým súd prvej inštancie nevyhovel návrhu povinnej na zastavenie exekúcie a rozhodol tak, že výkon rozhodnutia nezastavuje.

22. Po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu a zisteného stavu veci, obsahom odvolania a k nemu doručenými vyjadreniami ako aj obsahom napadnutého uznesenia sa odvolací súd stotožnil so správnosťou skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, na ktorých je založený právne záväzný I. výrok uznesenia.

23. Z obsahu spisu má odvolací súd v zhode so záverom súdu prvej inštancie preukázané, že výlučným a doposiaľ platným rozhodnutím, ktorým bol upravený styk otca (oprávneného) s deťmi je oprávneným predložené predbežné opatrenie č.k. 13P/97/2015-36 zo dňa 20.05.2015, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 20CoP(36/2015-53 zo dňa 25.06.2015, ktorým bol dočasne upravený styk otca s maloletými deťmi do skončenia veci samej, ktorou je rozvod manželstva a konečná úprava práv a povinností rodičov k maloletým deťom. Súd prvej inštancie správne ustálil že rozsudkom č.k. 13P/397/2014-2038 zo dňa 03.03.2020 došlo k vydaniu rozhodnutia o rozvode manželstva a úprave práv a povinností rodičov k maloletým deťom (ďalej aj „ÚPP“), ktoré boli zverené do striedavej starostlivosti, avšak rozsudok v čase vydania napadnutého rozhodnutia vykonávacieho súdu o návrhu povinnej bol právoplatným len v časti rozvodu manželstva. V časti ÚPP bol rozsudok napadnutý odvolaním, prejednávaným na Krajskom súde Bratislave pod spisovou značkou 11CoP/374/2020. Odvolacie konanie v čase rozhodovania vykonávacieho súdu ani odvolacieho súdu v prejednáwanej veci nebolo skončené. Nakoľko prvoinštančné a odvolacie konania tvoria jeden celok odvolací súd uvádza, že v čase rozhodovania vykonávacieho súdu ani v čase rozhodovania odvolacieho súdu o podanom odvolaní nenastáva žiadna skutočnosť majúca vplyv na zmenu alebo zánik oprávneným predloženého exekučného titulu.

24. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že oprávneným predložený exekučný titul je v súčasnosti jediným rozhodnutím upravujúcim styk otca s deťmi a toto rozhodnutie naďalej trvá, nakoľko nedošlo k jeho zmene alebo zrušeniu (pozn. odvol. súdu zo zákona alebo rozhodnutím súdu), ide o spôsobilý a relevantný exekučný titul, ktorého výkonu sa oprávnený domáha, a o ktorom je súd výkonu rozhodnutia povinný konať. Oprávnený predložiť na rozhodnutie je síce dočasnej povahy avšak jeho záväznosť a účinky za vyššie uvedených okolností trvajú až do momentu právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, ktorým dôjde ku konečnej úprave práv a povinností rodičov k maloletým deťom, vrátane styku otca s deťmi. K argumentácii povinnej o neúčinnosti oprávneným predloženého exekučného titulu odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie odkazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 271/2019, v ktorom vyslovil právny záver, že „pokiaľ nenadobudne právoplatnosť výrok o rozvode manželstva, nenadobudne právoplatnosť žiadny z výrokov o výkone rodičovských práv a povinností na čas po rozvode. Pokiaľ nadobudne právoplatnosť výrok o rozvode manželstva, nemusí súčasne nadobudnúť právoplatnosť aj výrok o zverení dieťaťa do osobnej starostlivosti. Avšak ak nenadobudne právoplatnosť výrok o zverení dieťaťa do osobnej starostlivosti na čas po rozvode manželstva, nemôže nadobudnúť právoplatnosť žiaden z ďalších výrokov týkajúcich sa výkonu rodičovských práv a povinností na čas po rozvode. Ak nadobudne právoplatnosť výrok o rozvode manželstva a tiež výrok o zverení dieťaťa do osobnej starostlivosti na čas po rozvode, nemusia súčasne nadobudnúť právoplatnosť ďalšie výroky upravujúce výkon rodičovských práv a povinností na čas po rozvode (výživné, stretávanie, informačná povinnosť). Proti každému z nich možno podať odvolanie i samostatne a vtedy sa bude v odvolacom konaní preskúmať výlučne napadnutý výrok a na ňom závislé výroky. Ostatné výroky, pokiaľ neboli odvolaním dotknuté, nadobudnú právoplatnosť.“

25. Odvolací súd poukazuje na to, že rozchod rodičov nemá dlhodobu a nad nevyhnutnú mieru zasiahnuť do osobnosti dieťaťa. Rozchodom rodičov sa nemôžu prerušiť citové väzby medzi nepreferenčným rodičom a dieťaťom, ak k nemu dieťa do rozchodu rodičov malo citový vzťah a neexistujú patologické situácie (nepripustné správanie sa rodiča k dieťaťu), ktoré by existenciu takéhoto vzťahu dieťaťa k rodičovi vylučovali.

26. Odvolací súd plne akceptuje skutočnosť a zastáva právny názor, že výkon rozhodnutia nesmie byť v rozpore so záujmom maloletých detí. Maloleté dieťa má postavenie chránenej osoby. Štát mu poskytuje zvýšenú ochranu nakoľko samo nie je schopné čeliť prípadným negatívnym útokom na jeho osobu, či už v rovine psychickej alebo fyzickej. Deti nesmú výkon rozhodnutia a styk sa nepreferenčným rodičom pociťovať ako trest, ani ako negatívny zásah do ich emočnej, psychickej a osobnostnej sféry. Právo rodiča na styk s dieťaťom nikdy nesmie byť povýšené nad skutočný a oprávnený záujem dieťaťa.

27. Za účelom ochrany práv detí je aj vykonávacie konanie vybavené inštitútmi umožňujúcimi súdu odklad výkonu rozhodnutia, jeho nenariadenie alebo zastavenie v opodstatnených prípadoch. Aplikácia postupu vykonávacieho súdu, ktorým sa obmedzí alebo vylúči realizácia práva rodiča na styk s dieťaťom (upravená a prioritne skúmaná vždy v základnom konaní o ÚPP, výsledkom ktorého je exekučný titul) však vždy musí vychádzať zo zistení a skutočností, ktoré v záujme dieťaťa odôvodňujú obmedzenie práv nepreferenčného rodiča. Ak nemožno dieťa aj napriek adekvátnemu výchovnému pôsobeniu presvedčiť, že má ísť k nepreferenčnému rodičovi, je výkon rozhodnutia a účel, ktorý ním zákon sleduje (t.j. zabezpečiť splnenie povinnosti) dôvodné hodnotiť ako rozporný so záujmom dieťaťa. V súlade s princípmi vyjadrenými v Dohovore o právach dieťaťa je vylúčené, aby ktorýkoľvek z rodičov nútil dieťa k plneniu povinností všetkými prostriedkami. Pôsobenie súdu tak nemá reálny objekt, teda vôľou ovplyvniteľné ľudské správanie, na ktoré by mohlo reálne pôsobiť. Na takýto záver však musí mať súd dostatočné dôkazy. Takéto okolnosti v prejednávanej veci zistené neboli. Okolnosti brániace výkonu rozhodnutia boli v celom konaní doposiaľ prezentované a sprostredkované len matkou, ktorá súdu neumožňuje vypočúť si názor, vnímanie a postoj detí.

28. Odvolací súd akceptuje, že povinná ako matka má síce plné právo, chrániť záujmy svojich detí a prezentovať pred súdom tvrdenia rozhodné pre konanie o výkone rozhodnutia, avšak výkon týchto práv nesmie byť subjektívny, bezdôvodný ani rozporný so záujmami detí. Súd prvej inštancie mal dostatočne a spoľahlivo preukázané, že povinná neumožňuje kolíznemu opatrovníkovi, súdu ani súdom ustanoveným znalcom (napr. v konaní rozvod a ÚPP) vypočúť maloleté deti, vykonať s nimi pohovor a zísť ich názor priamo, hoci tieto vzhľadom na svoj vek (16,15 a 12 rokov) sú rozumovo aj emočne dostatočne vyspelé, na to aby dokázali uviesť svoje skutočné postoje, pocity a dôvody pre alebo v neprospech výkonu rozhodnutia. Matka nerešpektuje a neplní súdne rozhodnutia, ani uložené výchovné opatrenie, ktorým súd sledoval práve sanovanie narušených rodinných vzťahov v bezpečnom prostredí odborného psychologického poradenstva.

29. Matka súdu dlhodobu poskytuje len sprostredkované vyjadrenia, ktoré označuje za vyjadrenia a pocity detí alebo predkladá deťmi písané listy, z ktorých však nie je možné zistiť, či sú ovplyvnené názormi matky alebo ide o skutočné a priame postoje detí. S takýmto konaním matky sa nie je možné stotožniť ani im poskytovať ochranu.

30. Odvolací súd nevidí žiadny právne relevantný dôvod, ktorý by matke objektívne a dôvodne bránil umožniť súdu, kolíznemu opatrovníkovi alebo znalcovi vypočúť deti, za účelom zistenia ich skutočných vnímaní a emočných prežívaní, z ktorých pramení ich postoj k otcovi. Deti sú vo veku kedy je už potrebné prihliadať na ich názor.

31. Pokiaľ je opodstatnený a dôvodný matkou prezentovaný názor, že deti majú k otcovi emočne negatívny vzťah a odmietajú ho pre jeho nevhodné správanie sa k nim v minulosti, potom je v prvoradom záujme detí a matky, aby deťom umožnila uviesť súdu ich vlastné a skutočné pocity a postoj priamo a umožniť, aby súd objektívne a v dostatočnej miere zistil okolnosti (skutočný stav veci), ktoré by zakladali dôvod pre odklad alebo nepokračovanie vo výkone rozhodnutia.

32. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

33. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

34. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a cit. zákonné ustanovenia, dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v napadnutom I. výroku vecne správne. V zmysle § 387 ods. 1,2 CSP preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti I. výroku ako vecne správne potvrdil.

35. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol súd v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Nesplnenie náležitostí vyžadovaných § 428 a § 429 CSP má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 písm. d/, e/ CSP).